

Сполукитѣ ми съ Подобруението на добитѣка.

Слѣдъ заменуванieto на Стефанъ, азъ вече се рѣшихъ да ся отдѣля отъ г. Радулъ и на 25 Августъ 1862 г. ний ся раздѣлихми. И слѣдъ като си дадохъ къщата и дюкена съ кирия, заминахъ за Потуръ и ся условихъ за учитель съ намѣрение да по тамъ или по други села намѣря нѣкого, съ когото да подновя опигѣтъ за Подобруванието. Като си смѣтахъ, че повече и отъ сигуръ ще намѣря, но на когото кавахъ се ми отказвахъ. Старитѣ си пѣхъ се старата пѣсенъ: „Широкитѣ мѣрии подобруватъ стадото и пр.“ а младитѣ съ накривени калпаци въ дукинитѣ пѣхъ друга „Българското знание, нѣма нужда отъ никакво подобруение“. Олигахъ ся дано съставимъ нѣкое Землѣдѣлческо и Скотовѣдско дружество, за което г. Манчо Н. Джуджевъ, който на мое мѣсто доде за учитель, твърдѣ ми сподѣлеша идеитѣ, но и той нѣмаше срѣдства, защото отъ появяванието на Черковния въпросъ и народнитѣ въстания, твърдѣ много жертваше и слѣдъ като стана Свѣщенникъ (прѣзъ 1872 г.), пакъ си устана такъвъ и види се по това и въ Папагюрското въстание (прѣзъ 1876 г.) пакъ не е стоялъ хладнокрѣвенъ. За това види се билъ запиранъ на едно съ другитѣ въстаници.*) Въ Потуръ, г. Джуджевъ съ Дѣду Славъ Ж. Деличобански прѣзъ Пролѣтъта 1867 г. Добродженския комитетъ, който имаше клонъ въ селата като: въ Бей-даудъ у Свѣщ. х. Дионисия, въ Саржгьоль у Дѣду Герги Чорбаджи, въ Кара-Насувъ у Дѣду Снасъ, въ г. Бобадах у Хр. Ханджията и въ Хаджилари у Дѣду Слави Шейливански. Който комитетъ по испращани на момчета за въ Балкана, само менъ коства: Тулчанския ми дюкена съ къщата на едно и дори ми домиляха тия жертви, защото моята цѣль съвсѣмъ бѣше друга и то вмѣсто да иравимъ въстание, да направимъ въ нашия животъ и поминѣкъ коренни преобразования, или въстанията ни, да се не дѣлимъ отъ Турция, а напротивъ да ся съединимъ съ турцитѣ, защото и менъ ми ся вижда, че като турския народъ нѣма другъ по честенъ въ Европа. За това вмѣсто да ся дѣлимъ отъ тѣхъ на особна държава, то Султана да е Турски Императоръ а и Българский царь и тая идея бѣше на Раковски, която ся придържаше и отъ други здраво мислящи така и отъ Войводитѣ: Х. Димитръ, Ст. Караджа и отъ послѣ отъ Вас. Левски, и за това тѣ, Караджата и Х. Димитръ слѣдъ като ся помина Раковски (12 Октомвр. с. 1867 г.) и убиха Сърбитѣ Княза си Михайлъ (29 Май 1868 г.) и на 6 Юлий с. год. Х. Димитръ съ Караджата, приминаха съ 124 хъша, отъ Ромъния въ България и още въ първото село—Сарж-Яръ (Свищовско) тѣ, раздали Прокламация и казали на селската имъ ага, х. Еминаа, че тѣ неидатъ като: Папайотъ Хитова и Дѣда Желю да сѣкътъ зелти и като Филипъ Тотя, да сѣче дѣца (13 Май 1867 г.) а идатъ като приятели да искатъ испълнението на пратения до Султана, чрѣзъ Гялгьбъ Войвода Мемуаръ. И даже черкезитѣ отъ с. Митагъ-кьо, като ги питали „Какви сте вий?“ А Караджата имъ отговоришь: *Ний сме Султански войски—Инатъ на-*

*) Довѣрието на Тулч. Комитетъ, бѣше твърдѣ голѣмъ въ 13 годишня учитель и послѣ Свѣщенникъ, Г. г. Манчо Н. Джуджевъ.